

Paradoxy světa, v němž je vše dovoleno

Historie se opakuje, kruh událostí postupně začíná nabírat dráhu spirály a priority života se postupně redukuje na snahu přežít...

Když jsem byl ještě dítě, snažil jsem si představit, jaký bude můj život, až mi bude třicet let. Tehdy otázka zněla, jakou oblast vzdělání zvolit, aby se člověk trefil na první pokus do té dráhy života, která ho bude bavit, která naplní jeho bytí hlubším smyslem na celou dobu produktivního života. Život pod bičem bolševika se vyznačoval tím, že lidé žili odlišný život v práci a doma. Po pracovní stránce nebylo možné bez toho, aby člověk prodal svou duši ďáblu, pracovat s moderními technologiemi nebo se dostat k čerstvým informacím ze svého oboru. Ďábel měl podobu tu komunistické strany, tu vojenské rozvědky nebo speciálních složek státní policie apod. Kdo chtěl oprátku utáženou kolem svého krku aspoň trochu uvolnit, musel buď riskovat problémy a nebo se přizpůsobit – „přemýšlet politicky“ nebo „prokazovat kladné postoje k socialistickému zřízení“ a přitom se nepoblít hnusem, což se u silnějších jedinců prakticky vylučuje za jakéhokoli režimu. Až na výjimky, bylo zakázáno cestovat do zemí za železnou oponou a kdo chtěl užívat bohatství, mohl buď vexlovat nebo se prodat k nějaké funkci, kde vytvořil brzdu přirozeného vývoje. To nutilo ostatní, aby dotyčného parazita ve velkém „osobně motivovali“ (= korumpovali). Paranoia par excellence.

Hodně lidí rezignovalo na základní atributy smysluplné práce, mezi které řadím osobně lidský charakter spolupracovníků, jejich přístup k práci a dosažených výsledků si mohu vážit, náplň práce, která mě obohacuje a výši výdělků, který první dva atributy podtrhuje. Omezení dané bolševikem ale naopak podpořilo rozvoj neoficiálních forem umění v oblastech jako bylo divadlo, hudba nebo literatura. Lidé vytvářeli zájmové skupiny a věnovali se ve volném čase svým koníčkům. Rodiny jak takž držely pohromadě a díky této rozsáhlé síti vztahů vyřešilo mnoho mladých rodin otázku bydlení. Každý znal někoho, kdo uměl něco zařídit, a tak sice komplikovaně, ale přeci jen se při určitém úsilí dalo dát životu smysl.

Dnes se tyto záležitosti zredukovaly do „mít na to peníze či nemít“. We believe in God of money ! Nebo spíš Dog??? Listopad 1989 radši ani nebudu komentovat. Kdo si chce udělat trochu reálnější obrázek akce „O nás bez nás“, ať se ráčí seznámit např. s analýzou, kterou sepsal Miroslav Dolejší. Není od věci si uvědomit, že naše země se nachází ve středu evropského kontinentu a je předurčena k tomu, aby tvořila jakýsi "hub" – křižovatku, na které se kříží komunikace všeho druhu, ať jsou to data, doprava nebo finanční toky ze západu na východ či z jihu na sever. Stejně tak se dá z tohoto nikoli pomyslného středu evropského teritoria ovlivnit dění na všechny světové strany, takže domnívat se, že by mohl malý stát uprostřed Evropy sám změnit svůj politický systém bez intervence velkých hráčů, majících zde své zájmy, nebo že by bolševik vzdal svůj boj kvůli hrstce demonstrujících studentů, když 20 let předtím vedla nestabilita k vojenské okupaci, je přinejmenším přiznaným projevem kretenismu. Najednou jsme se ocitli ve světě, kde je dovoleno vše, v tzv. demokracii, po které volal „hlas lidu“, což je velmi zajímavý fenomén. Hlas lidu nikdy nikdo neslyšel, ale jeho ústy jsou národu sdělovány předem definované postoje, které produkují zejména politici prostřednictvím médií. Dnes totiž nezáleží na tom, co je pravda a co lež, co je realita a co fikce, ale na tom, co se vypustí mezi prostý lid jako „informace“. Je důležité jen jedno – ovládat veřejné mínění, tedy jakousi zpětnou vazbu onoho hlasu lidu. Kdo jím chce manipulovat, musí prostřednictvím médií šířit svou „pravdu“. Různé zájmové skupiny politického či finančního ražení tímto způsobem prosazují své zájmy. Také zpravodajské služby prostřednictvím médií šíří odněpaměti dezinformace, které mají za úkol zmást druhou stranu barikády. A to nepočítám další podprahovou masáž jako je třeba subliminární reklama, která vznikla kde jinde než v USA. Kdo věří médiím, měl by být pro své vlastní dobro minimálně bičován do bezvědomí.

Žhavá současnost již vykazuje průvodní jevy situace, která by se dala popsat lapidární větou: „Není úniku.“ Personální oddělení ve firmách se postupně přejmenovaly na tzv. „Lidské zdroje“, což symbolizuje směr k odlidštění provázející postupnou robotizaci civilizace a příchod novodobého Matrix. Mizí střední třída, moc se soustředí do rukou úzké oligarchie mocných, kteří se stávají stále mocnějšími, zatímco roste zástup odlidštěnců představujících úhlavního nepřítel plánovaných výnosů. Vytvářejí se různé systémy ISO, které mají kromě zvýšení kvality procesů také eliminovat chybu lidského faktoru, tj. odstranit největší zlo celého systému = individualitu lidského ducha. Úkolem lidského zdroje je zhodnotit se ve prospěch firmy (obvykle akcionáře). Za to náleží lidskému zdroji odměna ve formě jeho mrzkého výdělků. Pro systém je kontraproduktivní, když lidský zdroj vykazuje v soukromém životě známky vlastního myšlení. Je zapotřebí, aby každý lidský zdroj to, co vydělal „prací v podmínkách vzájemného přátelství, porozumění a v týmovém duchu“, rychle vrátil zpět do systému. Dnešní svět stojící na šíření informací nejsnáze zotročí své zdroje tím, že vyžene cenu klíčových komodit na maximální úroveň a nabídne cokoli, co lze

zkonsumovat za cenu dalšího zadlužení formou půjček. Dnes se jedná o výdaje na bydlení, energie (voda, elektřina), pohonné hmoty a pochopitelně jídlo a pití. Začíná být patrné, že vše bude provázané se vším (viz síťová řešení všeho druhu, globalizace, postupná standardizace = sjednocení parametrů zboží, služeb) a že se to brzo přehoupne do boje o přežití, kdy již nebude tolik záležet na tom, kdo je v jaké robotizované kastě / sociální skupině, ale přežijí jen ti silnější, zdravější a zejména ti, co budou „kontrolovat zdroje“. Války v současnosti se vedou o ropu a zemní plyn, případně o nerostné zásoby, války budoucnosti budou vedeny o pitnou vodu a jídlo. Ke kolapsu zároveň povede cokoliv, co zajistí všesměrné šíření nesystémového prvku.

Virtuální realita bankovních systémů, na kterých stojí všechny ekonomiky, dostává ránu za ránu. Rychlé půjčky pomáhají nalákat množství lidí na vidinu lepšího života, který si lze koupit. Když si soused koupí nové velké auto, všichni o tom vědí. Když začnou být splátky v důsledku souběhu jiných nepředpokládaných výdajů nad jeho platební schopnost, nikdo již není svědkem tragédie konce snu jednoho lidského zdroje. Na dveřích se objeví přelepka exekutora, velké auto zmizí a život jde dál. Banka o nic nepřijde – její ztráty jsou v drtivé většině způsobeny loupežemi vlastních řídicích pracovníků. A na ulici skončí další naivní člověk, který pro systém nepředstavuje ani tu hodnotu lidského zdroje, ale nechťenou jednotku, které se nenápadně naznačuje, aby raději zemřela a nežádala sobě pomoc. Nechtěli byste vidět, kolik bezdomovců se v zimním období ocitne v nemocnicích a jak zubožení jsou. Totéž se koná v případě pojistek – při vzniku pojistných událostí platí interní pokyn zamítnout pojistný nárok. Je s podivem, že cca 50% možných nároků je tímto psychologickým krokem vyřešeno, neboť pojištěnci to vzdají. Ti, co to nevzdají, se obvykle po neskutečných průtazích dočkají mrzkého odškodnění. Kdo myslí, že nějaká půjčka nebo pojistka stojí za takové riziko, měl by zvážit, zda je ochoten obětovat vše za tak málo a být sakra hodně nohama na zemi. **Cítíte se jako lidské zdroje?** No, ovšem, že ne – jsme přeci všichni jen čísla :o). Vzpomeňte na „znamení šelmy“ popisované v knize Zjevení. Máme své rodné číslo, číslo občanského průkazu, číslo bankovního účtu, číslo cestovního pasu. Budeme mít brzy biometrické doklady a za čas se v nich objeví i DNA kód. Mít nějaké identifikační číslo spojené s vlastní existencí nám umožňuje pohybovat se v civilizované části světa. Jakmile bychom nebyli v evidenci pod nějakým číslem, přestaneme pro systém existovat. Kdo se odmítne podrobit, bude exkomunikován, jiné volby není. A přijde doba, kdy bude nutné být připojen k síti on-line, tedy stále. Matrix není jen slovo. Je to symbol. Ještě budeme s nostalgií vzpomínat na doby, kdy bývali lidé také off-line, ale kolik útoků na civilisty ještě bude nutno provést, aby se zlomila síla lidského Ducha a lidé si začali přát být aspoň těmi lidskými zdroji, aby přežili tyto masakry? Jak dlouho vydrží pojem svoboda od zavedení biometrických dokladů? Jedno je jisté, virtuální realita převáží rychle a za použití brutálního násilí, které pomůže vyvolávat trvalou atmosféru strachu. No, doufám, že se mi podaří vybavit aspoň vlastní potomky potřebnou mírou rezistence a schopností přežít v babylonu budoucnosti. **Budoucí mesiáš se nebude rekrutovat z nějaké elity nebo kasty, může se objevit kdekoli a jisté je jedno = bude to obyčejný člověk z masa a kosti, který zasadí smrtelnou ránu systému tím, že si ponechá své lidství a bude mít tu moc měnit lidské zdroje opět na lidské bytosti.** A já se jdu přepnout do off-line módu, dokud to je ještě možné :o).